

1

LA RACONADA DEL RIU

La meva vida va canviar per culpa d'un terrible mal de queixal.

11

Jo sempre havia viscut amb la meva nombrosa família —pare, mare, avis i vuit germans i germanes— en una raconada tranquil·la d'un riu. Les aigües clares atreïen altres famílies com la meva, amb les quals ens fèiem bastant. També n'atreïa altres de molt diferents de la meva, i ens suportàvem bastant. I el més important, aquell riu tan atractiu atreïa els nostres esmorzars, dinars, berenars i sopars de cada dia.

Com que els petits de la família teníem els àpats solucionats, ens dedicàvem a les activitats pròpies de qualsevol criatura: jugàvem a nedar tan de pressa

com podíem, traient el nas per sobre de l'aigua; fèiem concursos de pesca ràpida; ens esquitxàvem i esquitxàvem a tothom que se'ns acostava, i jugàvem al joc del tronc, que consistia a quedar-nos quiets molta estona fent veure que érem el tronc d'un arbre i, quan s'acostava algú, ens hi tiràvem a sobre i li provocàvem un ensurt mortal.

12

Els meus pares ens educaven perquè fésim una vida sana: cada dia fèiem banys de fang, ens menjàvem la carn i el peix ben crus i no tastàvem mai cap lllaminadura. De fet, no sabíem ni que existien.

Fins que un dia...

Va arribar la meva cosina que vivia riu avall. Va venir neta, polida i carregada de regals per a tota la família: un anell i un collaret per a la meva mare, unes ulleres i un rellotge per al meu pare i una enorme bossa de lllaminadures per a nosaltres. Hi havia de tot: pollets de xocolata, musclos de sucre candi, peixets de pega dolça, una tortuga feta d'aquell sucre filat de color rosa, que et deixa el

morro enganxifós i et queda agafat a les dents.

Jo no havia tastat mai unes menges tan exquisides i, malgrat la mirada assassina de la meva mare, que no s'atrevia a renyar-me davant de la meva cosina, vaig endrapar tantes lllaminadures com vaig poder.

13

—Has menjat massa lllaminadures
—em va dir la meva mare quan la meva
cosina no la sentia—. Et posaràs malalta!
Però no li vaig fer gens ni mica de cas.
—Tindràs mal de panxa —em va dir
la meva mare aquella mateixa tarda.
Però no en vaig tenir.

14

—T'agafarà mal de cap —em va dir la
meva mare al vespre.

Però no me'n va agafar.

—No tindràs gana per sopar —em va
dir la meva mare a la nit.

Però vaig tenir molta gana.

—No podràs dormir —em va dir la
meva mare quan me'n vaig anar al llit.

Però vaig dormir com un tronc de ve-
ritat.

—Et faràs malbé les dents —em va dir
la meva mare l'endemà al matí.

I aleshores es va acomplir la dita que
diu que les mares sempre tenen raó.

Un cop em vaig haver acabat tota la
reserva de lllaminadures de la meva cosi-
na, vaig començar a notar una molèstia
estranya a la boca: era com si algú ha-
gués engegat una màquina perforadora i
m'anés perforant, a poc a poc, les dents.
I la màquina, vull dir el mal, no parava
mai de perforar i cada vegada ho feia
més i més fort.

Primer no vaig dir res, perquè el meu
orgull m'ho impedia. Ves si havia de do-

15

nar la raó a la meva mare. I ara! Abans preferia aguantar-me el mal.

Però el mal es va anar estenent per tota la meva dentadura. I penseu que nosaltres tenim un munt de dents a banda i banda de la mandíbula, sense comptar les dues que sempre ens surten per fora de la boca, quan la tanquem. Això vol dir que em feien mal una muntanya de dents. Un mal insuportable, que feia que em regalimessin llàgrimes de cocodril galtes avall.

—Mareee!!! Tinc molt mal de queixal!!!

Prefereixo estalviar-vos què em va dir la mare quan va sentir aquest crit: que si jo ja t'ho havia dit; que si mai no fas cas de res; que t'ho tens ben merescut; que i ara què farem, etc.

Aquell vespre, els adults de la meva família es van reunir en una raconada del riu per decidir què s'havia de fer amb mi i amb el meu mal de queixal, perquè era el primer cop que algú de la família en patia.

